

Verbroken betovering

Verbroken
BETOVERING

Angela Loeve

VERBROKEN BETOVERING

Copyright © 2012 Uitgeverij Gideon

Auteur: Angela Loeve

Redactie: Willeke Herwig

Omslagontwerp: David Sörensen

Typografie: Iddo Hoekstra

Jaar van uitgave: februari 2013

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-5999-033-3

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Voorwoord door dr. Mart-Jan Paul	7
Inleiding	11
1. Jeugd	17
2. Huwelijk	20
3. Verhuizing en kennismaking met Rita	26
4. Inwijding	30
5. Het nieuwe huis	34
6. Vertrek uit de coven	39
7. Scheiding, reiki, zelfhypnose	43
8. De ommekeer	47
9. Begin van het pastoraat	52
10. Reactie van de oudsten	60
11. Bevrijding	67
12. Mijn leven als christen	77
13. Terugblik	84
Adviezen voor het bevrijdingspastoraat	86
Adviezen voor mensen die bevrijd willen worden	92
Begrippenlijst	97
Heksen en heksenvervolging	111
Dankwoord	117

Voorwoord

Wat doen we als een heks zich meldt bij een christelijke gemeente met de vraag om hulp? Daar is men meestal wel bekend met de verschillende opvattingen tussen christenen onderling, maar wat is nu hekserij? Wat kan een christen zeggen en hoe kan hij hulp bieden? Onlangs kreeg ik per mail de vraag: Ik ben heks. Waarom is het belangrijk om in de Bijbel te geloven?

Angela liet niet blijken dat zij heks was toen zij voor het eerst op zondagmorgen naar een gemeente ging. Zelfs toen ze zich aangesloten had, hield ze dit voor zich en lange tijd is dit haar geheim gebleven. Pastorale hulpverleners vroegen niet door en hierdoor is een stuk eenzaamheid ontstaan. Ondanks alle hulpvaardigheid boden zij lang niet altijd de goede hulp. Hoe zou dat beter kunnen?

Inmiddels zijn we jaren verder en is Angela bevrijd van haar duistere achtergrond. Meermalen is ze met haar levensgeschiedenis naar buiten gekomen, met de bedoeling een boodschap door te geven. Nu is die geschiedenis aan het papier toevertrouwd en gepubliceerd.

Ik hoop dat dit boek gelezen wordt door heksen met allerlei achtergronden en dat ze nieuwsgierig worden naar de meerwaarde van het christelijk geloof. Ik hoop ook dat christenen zich willen verdiepen in de achtergronden van hekserij, om des te beter te kunnen spreken met de aanhangers ervan.

De laatste jaren komen er in Nederland steeds meer heksen. De diversiteit onder hen is groot, maar er zijn ook gemeenschappelijke zaken. De aanhangers houden hun heksensabbatten, ze

hebben hun winkels waar alle benodigdheden voor de rituelen te koop zijn en ze komen samen in heksencafé's en op nog veel meer plaatsen in de natuur. Dat gebeurt ook in mijn woonplaats. In Oudewater staat een heksenwaag, een toeristische attractie om te zien hoe vroeger heksen gewogen werden. De hedendaagse heksenfestivals zijn echter niet louter toeristisch, maar trekken echte heksen uit binnen- en buitenland aan. De vele spirituele zoekers van onze tijd strekken zich uit naar geluk. Waar is het te vinden? Hoe kunnen wij met hen spreken en de weg wijzen naar het Licht?

In christelijke gemeenten, zowel evangelisch als reformatorisch, zijn leden te vinden die enige tijd in de hekserij hebben gezeten. Ze hebben hun eigen vragen en problemen. De persoonlijke aanvechtingen en de invloeden van vroegere geloofsgenoten blijven vaak doorwerken. De preken en de pastorale opvang in de gemeente zijn meestal niet afgestemd op hun spirituele vragen en zoektocht, en op hun afscheid van een ander verleden. Ook met het oog op een betere hulpverlening is dit boek geschreven.

Angela heeft gevraagd of ik bij dit levensverhaal een voorwoord wil schrijven. Tijdens een jongerenavond in 2006 waren wij beiden uitgenodigd om te spreken over occultisme en bevrijding. Vanuit heel verschillende achtergronden hebben we het onderwerp belicht. Het was de eerste kennismaking. In de jaren daarna hebben we meer dan eens gemaïld. Ik heb haar informatie gegeven over christelijke gewoonten en groeperingen, en ook geprobeerd in enige situaties advies te geven. Aanvechtingen vanuit het verleden bleken soms de kop op te steken. Ik kan me nog herinneren dat ze schreef erg op te zien tegen eind oktober. Mijn eerste gedachte was 'hervormingsdag', vanuit mijn eigen belevingswereld, maar al snel realiseerde ik mij

dat ze de nacht van 31 oktober op 1 november bedoelde. Dan wordt het feest Halloween gevierd. Voor mij is de wereld van de hekserij een vreemde wereld en Angela heeft toelichtingen gegeven op mijn vragen naar gewoonten en achtergronden. Eeuwenlang hebben wij in Nederland een christelijke cultuur gehad, maar de laatste tijd verandert dat heel snel. Allerlei religies en geestelijke stromingen komen op, en daar hoort ook een herleving van het heidendom en het satanisme bij. Het is van belang om daar enigszins van op de hoogte te zijn.

In mijn jeugd waren heksen alleen maar vrouwen uit sprookjes, en natuurlijk bestonden ze niet in het echt. De laatste jaren is er heel wat veranderd. Vele duizenden mannen en vrouwen komen er openlijk voor uit dat ze heks zijn (meestal in de vorm van wicca, de zogenaamde 'witte hekserij'). Nog meer mensen zijn het in het verborgen. Een student vertelde mij dat hij 's zondags in de kerk zat en bad tot God de Vader, maar door de week voerde hij heksenrituelen uit, terwijl zijn ouders van niets wisten. De satanische heksen gaan zoveel mogelijk in het verborgene hun weg. Door de strenge geheimhouding komt er weinig naar buiten en wordt er ook weinig gepubliceerd over hun opvattingen en praktijken.

In de kerken oriënteren velen zich op het christelijke verleden, bijvoorbeeld op de tijd van de reformatie. Wat wij nu meemaken, is dat velen om ons heen 'heiden' zijn, in welke vorm dan ook. Hoe kunnen we met hen communiceren? Daarvoor is het nodig de hedendaagse getuigenissen te kennen, maar ook is het van belang om na te gaan hoe de vroegchristelijke kerk leefde te midden van het heidendom in de Romeinse wereld. Met woord en daad getuigden de christenen toen van hun hoop en geloof. Het evangelie van Jezus Christus was en is een boodschap van verlossing en bevrijding!

Hangt het dan helemaal af van onze inspanningen? Wat mij opvalt bij het lezen van dit persoonlijke verslag, is Gods wonderlijke weg. Hoe komt een heks ertoe om naar een christelijke gemeente te gaan? Hoe blijft ze daar komen, ook al is er niet direct aansluiting? Gelukkig dat God zijn eigen weg gaat en ook mensen uit de zwarte hekserij trekt om genade en bevrijding door Jezus Christus te ervaren en nu zijn lof te vertellen.

Om ons heen is veel gaande in de geestelijke wereld. Wij strijden niet tegen gemakkelijk herkenbare vijanden. De apostel Paulus wijst ons op de geestelijke strijd in de hemelse sferen. Er zijn onzichtbare, duistere machten die het op ons voorzien hebben. Met het oog daarop is er een geestelijke wapenrusting. Het is van belang het schild van het geloof op te heffen, om de vurige pijlen van Gods tegenstander op te kunnen vangen. Het is nodig onze kracht in God te vinden en door Hem te overwinnen (Efeziërs 3). Negatieve machten kunnen grote invloed uitoefenen, maar er is overwinning door Jezus Christus!

Ede, dr. Mart-Jan Paul

Inleiding

Dertig jaar heb ik geleefd als een zwarte heks. Ik leefde naar de satanische leer en was onder invloed van de satanische beweging. Niet altijd even intensief, net zoals een christen niet altijd evenveel met zijn geloof bezig is, maar het heeft mijn leven in alles beïnvloed.

Nu ik christen ben, wordt het mij duidelijk dat er veel christenen zijn die geen enkel idee hebben van wat de geestelijke wereld van de kwade machten inhoudt. Ook zijn er mensen die er wel kennis van hebben, maar die er niets mee te maken willen hebben. Zij zeggen dat ze zich daar niet mee inlaten. Het is geweldig als je er niet mee wilt inlaten, maar is het ook reëel?

We leven in een wereld waarin veel gewoon wordt gevonden, ook zaken die occult zijn. De occulte wereld probeert ons te overheersen, en in die wereld is de satan god.

Over die wereld wil ik wat vertellen, want het is belangrijk om te weten dat er machten zijn die je beïnvloeden. Daarom heb ik dit boek geschreven. Het is een getuigenis van mijn leven waarin ik de satan niet te veel eer wil geven door allerlei onsmakelijke details te vermelden. Nee, de eer en glorie van God zullen dit boek beheersen. Ik zal laten zien hoe groot Hij is en hoe liefdevol. Mijn redding uit die duistere wereld is zijn werk.

Wel zal ik wat achtergrondinformatie geven vanuit de zwarte magie, en je vertellen met welke regels ik te maken had. Het is belangrijk om te weten dat er ook in die wereld verschillende stromingen zijn met een verschillende beleving; het ligt eraan bij welke groep je terecht komt. Mijn verhaal zal dus niet tot in detail representatief zijn voor alle zwarte heksen, maar de kern is wel altijd hetzelfde. Net zoals mensen het christelijke geloof

verschillend beleven, maar uiteindelijk allemaal God bedoelen; bij Hem kom je uit, hoe je het ook beleeft. Zo is het ook in die wereld: je komt uit bij satan, dat is jouw god, hoe je je heks-zijn ook vormgeeft.

Inmiddels ben ik al dertien jaar christen, waarvan acht jaar een christen die verlost is van alle banden en eden uit die wereld. God gebruikt mijn verleden; door middel van spreekbeurten mag ik mijn getuigenis geven en vertellen wat de gevaren van de occulte wereld zijn.

Vier jaar geleden werd ik gevraagd om een boek te gaan schrijven, ik kreeg twee jaar de tijd.

Om eerlijk te zijn, streefde het mijn ijdelheid. Ik ben een gewoon mens en ijdelheid is mij dus niet vreemd. Toch, heel raar, begon ik er niet aan. Ik stelde het uit – ach, twee jaar, dat is een enorme zee van tijd... Maar ineens waren de zeeën van tijd voorbij en ik was vreemd genoeg opgelucht. Hè hè, daar was ik vanaf.

Toch bleef het wel bij me en in mijn contacten kwam het wel eens ter sprake. Ondertussen besepte ik wel dat het niet mijn wil moest zijn. Als het boek er moest komen, zou het op Gods tijd zijn.

Die tijd kwam twee jaar geleden, tijdens de aanloop naar Halloween. Voor mij is dat een moeilijke tijd, met veel herinneringen. Ik weet wat er dan gebeurt en voel onmacht wanneer ik zie hoe Halloween om ons heen in opkomst is. Ik probeerde mijn onrust te delen met de oudsten van mijn gemeente.

Een aantal jaren daarvoor had onze gemeente een bidstond gehouden voor Halloween. Er was zelfs in een jaarvergadering vastgelegd dat er tijdens Halloween en Walpurgisnacht een bidstond zou zijn, maar dat gebeurde niet. Ik had nog gevraagd hoe het zat, maar ik kreeg een onduidelijk antwoord. Het verbaasde

mij dat er zelfs niet eens echt geluisterd werd. Ik had het gevoel dat men mij lastig vond.

Mijn onrust werd steeds groter. Ik begon ervan te dromen en beleefde dan weer satanische rituelen. Tijdens een etentje met een bevriend voorgangersechtpaar probeerde ik het nog eens duidelijk te maken en mijn onrust onder woorden te brengen. Ik vroeg aan die voorganger ook of hij er niet aan dacht om een bidstond te houden, speciaal voor Halloween en voor de gevaren daarvan. Er was zoveel jeugd die het ging vieren en het als een onschuldige feest zag. Zijn antwoord vergeet ik mijn hele leven niet. Hij zei: 'Ik pas mijn agenda niet aan op die van de satan.' Toen had ik helemaal het gevoel dat ik er alleen in stond. Ik vroeg me af of ik het misschien fout zag. Was het echt zo dat we er gewoon geen aandacht aan moesten geven, dat we satan met al die aandacht alleen maar vereerden?

Ik legde mijn onrustige gevoelens neer bij Mart-Jan Paul, een predikant uit de reformatorische wereld, met wie ik een goed mailcontact had. Hij deed het niet af als onzin, maar deelde mijn onrust. En hij zei dat het nu misschien tijd was om een boek te gaan schrijven, om te vertellen hoe het echt zit. Hij adviseerde me om te bidden, dat God me zou laten zien of het inderdaad tijd was.

Dat heb ik gedaan, echt, wat heb ik hiervoor gebeden! Ik heb God gevraagd of Hij het in mij wilde bevestigen, of Hij wilde laten zien of ik het moest doen. Het was een strijd, een strijd tegen mijn gevoelens. Ik vroeg me af waarom ik mijn leven zou moeten blootgeven. Wie zit hierop te wachten?

Toch werd ik steeds bemoedigd. Na spreekbeurten hoorde ik vaak: 'Ga eens schrijven, laat christelijk Nederland zien dat er meer is, dat er strijd is in de hemelse gewesten.' Ik zag dat als een teken van God, maar toch begon ik niet. Ik kon het niet, en stopte het soms een tijdlang weg.

Intussen waren we een jaar verder. Weer kwam Halloween, weer was er die onrust. Maar toen gebeurde het volgende. Tijdens een zangdienst in onze gemeente zongen wij: 'Jezus, mijn Redder, mijn Bevrijder, ik hou van U.' Terwijl ik vol overgave meezong, kreeg ik een beeld. Ik vind het zelf ook erg bijzonder, maar de laatste tijd heb ik dat vaker. In dat beeld maakte God mij duidelijk dat Hij mij van Lucifer en al die demonische machten die Hij mij op dat moment liet zien, had bevrijd. Hij had mij weggehaald uit de ergste duisternis. Daarom moest ik gaan schrijven, om dat te vertellen, te vertellen over een wereld die bestaat. God zei me: 'Maar boven die duisternis staat mijn liefde. Jij hebt mijn Zoon Jezus aangenomen als jouw Redder, jouw Bevrijder. Hij heeft de duisternis overwonnen. Je zingt nu: "Ik hou van U." Ik hou van jou, en daarom... schrijf!'

Op dat moment wist ik dat het goed was, en dat ik zou gaan schrijven.

Toen ik er zeker van was dat het goed was, probeerde ik wel eens wat op te schrijven, maar ik begon weer te twijfelen. Had ik het wel goed begrepen? Al snel waren we weer maanden verder... Niet te geloven, ik nam ruim de tijd!

Toen begon ik te beseffen dat ik iemand achter mij moest hebben die mij een deadline zou stellen. Ik besloot in mijn eerstvolgende mail dat te vragen aan dezelfde predikant die mij had aangemoedigd om te gaan schrijven. Met die mail wachtte ik echter weer vijf maanden, en zo bleef ik het moment uitstellen dat ik echt moest gaan schrijven. Maar Gods wegen zijn wonderlijk.

Ik had een spreekbeurt gehad in een Baptistengemeente. Het was geweldig om te doen, want ik werd er zelf ook weer door opgebouwd. Na afloop was er een jonge vrouw die gebed nodig had. Zij was verslaafd en dakloos, en er erg slecht aan toe. Hoe

het precies kwam, weet ik niet, maar na afloop voelde ik me leeg. Leeggezogen is hiervoor het goede woord. In de loop van de dag werd dat gevoel steeds erger.

Wat doe je dan? Je bidt, je gaat wat rondhangen, maar wat mij normaal altijd echt hielp was schrijven, van me afschrijven. In dit soort situaties mailde ik dan vaak naar die predikant.

Maar dat wilde ik deze keer niet doen, want ik had mezelf als eis gesteld dat ik in mijn eerstvolgende mail aan hem zou vragen of hij achter me wilde gaan staan qua deadline. Dus als ik hem nu zou mailen vanwege mijn lege gevoel, dan moest ik hem ook dat vragen. En daar had ik eigenlijk geen zin in...

Ik heb tot in de avond gewacht, maar toen kon ik niet meer. Ik heb alles van me af geschreven en ja, de deadlinevraag ook maar gesteld. Ik kreeg heel snel antwoord, maar niet het antwoord dat ik had verwacht. Hij had een oplossing die eigenlijk veel beter was: hij verwees mij naar uitgeverij Gideon. Tja, daar had ik zelf geen moment aan gedacht. Ik heb het advies opgevolgd en het resultaat is het boek dat u nu in handen hebt...

Voor mij was het weer een bevestiging dat het Gods wil is. Dat het goed is. Hij leidt alles en heeft mij ook geleid bij wat ik wel en niet moest schrijven. Mijn vertrouwen is op Hem gevestigd.

Dit boek heeft heel veel strijd gekost. Voortdurend moest ik me afvragen: wat zet ik erin en wat niet? Ik heb ervoor gekozen om mijn verhaal in grote lijnen te vertellen en de intiemere details uit die wereld eruit te houden. Als ik ook die details zou vermelden, zou het een soort sensatieverhaal worden. Dat bouwt niet op.

Wat ik veel belangrijker vind, is dat u door het verhaal heen de liefde en trouw van God de Vader voelt.

Er wordt weleens aan mij gevraagd: 'Heb je nog iets overgehouden van de tijd in de occulte wereld?'

Ja, dat heb ik. De zekerheid dat er een andere wereld is, de zekerheid dat ik daar nooit meer iets mee te maken wil hebben. Maar ook de zekerheid dat Jezus er altijd is. Geen moment twijfel ik aan zijn liefde.

Tegen degenen die ook uit een occult leven komen, wil ik zeggen: Strek je uit naar de allesoverheersende liefde van Jezus. Kijk niet meer achterom, blijf niet hangen in schuldgevoelens. Jezus is voor jou gestorven, je zonden zijn vergeven in zijn naam. Laat je niet meer aanklagen door de vader van de leugen.

Ben jij iemand die nog niet het besluit heeft genomen om de wereld van leugen en bedrog achter je te laten, dan hoop ik dat dit boek je zal laten inzien dat de occulte wereld niet de wereld is waar je blijvend gelukkig zult zijn. Dan bid ik je kracht en moed toe om een keuze te maken. Wie wil je dienen? De levende God of de duistere machten uit de occulte wereld? Ik bid je de kracht en moed toe om de hand van God, die zich ook naar jou uitstrekt, te pakken. Als je die hand pakt, zal er een liefde in je leven komen die je nu niet kunt bevatten.

Is het leven dan makkelijk? Nee, vergis je niet, maar je zult ervaren dat je in je moeilijkheden niet meer alleen zult staan. Jezus is bij je. Als jij je openstelt voor zijn liefde, dan zullen zijn leiding en genezing aanwezig zijn in jouw leven. Sluit je aan bij een gemeente van God en daar zal, als jij het echt wilt, God je de mensen geven die je zullen helpen.

Ik bid iedere lezer van dit boek Gods liefde, trouw en vrede toe.

1. Jeugd

Ik kom uit een arbeidersgezin. Mijn ouders kregen, met steeds vier jaar verschil, vier kinderen. Na twee zoons was ik de eerste dochter, daarna kwam er nog een dochter. God was in ons gezin aanwezig; hoofdzakelijk bij mijn vader, die naar de kerk ging, mijn moeder bleef liever thuis.

Ik groeide op in de polder en was een echt buitenkind. Ik dwaalde graag door het land om bloemetjes te plukken en kikkers te vangen.

Toen ik zes jaar werd, moest ik naar school. Mijn moeder bracht me weg, ik zat bij haar achterop de fiets. Ze bracht me naar de klas waar al veel kinderen netjes in een bankje zaten, terwijl de moeders langs de kant stonden toe te kijken. De juf wees mij mijn plaatsje en mijn moeder bracht mij erheen. Na een kusje verdween ze gelijk weer, omdat mijn zusje thuis alleen in haar bedje lag.

Daar zat ik, ik was helemaal niets gewend en wist nauwelijks wat een school was. De meeste andere kinderen waren eerst op de kleuterschool geweest en voelden zich zichtbaar vrijer. Nog weet ik hoe eenzaam ik mij daar voelde, ik moest er gewoon van huilen.

Het meisje dat naast mij zat, keek me eens aan. 'Doe niet zo raar!' zei ze. Dat hielp. Ik dacht: *Straks mag ik weer naar huis. Dan komt Daan* en gaan we weg.*

Aan het eind van de dag stond inderdaad Daan, mijn broer, die ook op die school zat, mij op te wachten. Hij vertelde me dat ik de vier kilometer naar huis moest lopen. 'Doorlopen, denk erom,' zei hij dreigend. 'En als je aan mama vertelt dat ik je niet

* Alle namen in het boek zijn gefingeerd.

mee heb genomen dan zwaait er wat voor je!' Hij zwaaide nog even en fietste snel weg. Daar stond ik. Ik wist nauwelijks de weg in de stad en die moest ik toch uit zien te komen voordat ik de polder in kon. Gelukkig vond een buurmeisje me, terwijl ik daar liep te dwalen en zij bracht me thuis.

Dat was mijn eerste kennismaking met een leven buiten mijn vertrouwde omgeving.

Mijn broer Daan was een vervelend ventje en had het erg op mij voorzien, ik was het mikpunt van zijn treiterijen. Dat deed hij heel geniepig, steeds met dezelfde dreigementen als bij de eerste schooldag. Mijn vader zag het niet, hij was een hardwerkende man en ook als hij thuis was, had hij van alles te doen. Mijn moeder, ach, zij wist er wel wat van, maar ze kon niet tegen hem op. Ze liet het omwille van de 'vrede' gaan en sloot haar ogen ervoor.

De enige die het goed door had, was mijn oudste broer Leo. Hij greep weleens in als het te erg werd.

Na de lagere school ging ik naar de huishoudschool. Daan was nu van school af en ging werken, waardoor ik hem minder zag. Als ik hem wel zag, maakte hij vaak vervelende opmerkingen over mijn uiterlijk en kleding, waardoor ik onzeker werd. Mijn oudste broer was ondertussen in dienst en had verkering, hij was dus haast niet meer thuis. Ik moest het nu alleen oplossen en dat deed ik door zo veel mogelijk weg te zijn.

Na twee jaar rondde ik de huishoudschool af en ging ik werken als verkoopster in een boekhandel. Daar ontmoette ik Arie, een jonge man die zo af en toe wat kwam kopen.

Ik vond hem best aardig en kreeg aandacht van hem. Hij reed voor zijn werk in een bestelbusje en soms reed hij mij toeterend en zwaaiend voorbij als ik naar huis fietste. Ik begon ernaar uit te kijken en was teleurgesteld als het niet gebeurde. Soms fietste ik zelfs een stukje terug in de hoop dat ik hem zou zien.

Op een avond was het slecht weer, het regende en waaide. Ik rekende al op een nat pak, maar daar was Arie. Hij stond mij met zijn bus op te wachten. Hij zette mijn fiets achterin het busje en ik werd netjes door hem thuisgebracht. Daarna bracht hij mij vaker thuis en we kregen een soort van verkering. Zo ging dat toen nog.

Ik was graag bij Arie thuis. Hij was nog als enige van de kinderen thuis. Zijn oudere zus Thea was getrouwd met Jaap, een leuke, vlotte man. Het was alleen jammer dat ze ver weg woonden.

Hij had een bijzonder lieve moeder en een wat afstandelijke vader, maar het was er gezellig. Soms gingen we met z'n allen een weekend naar zijn zus en ook dat was echt leuk. Maar dat mocht niet van lange duur zijn. Het noodlot sloeg toe.